

Teekāibia ning Ingel.

Kui üks Teekāibia, kes Jummasat par-
tis, omma teekonde peale läis, siis tuli
üks Ingel innimeste nāoga temmale selt-
simehheks. Nemmad hukkaid neist Jum-
mala immelikkudest asjadeid kõnneldeda.
Oh! ütles se teekāibia: hea meelega tah-
hukkia ma ommeti jummasa nou nähhia!
Se Ingel kostis: ei saa sedda kül mitte,
agga middagid vead sa omimeteggi sest
nähhia saania se samma tee peale. Kui
münd pääow olli loja läinud, siis nemmad
lakfid ühhe foddaniflo jure õsels, kellel es
oll kül valio warrandust, agga kes üks
dige ning ustarv ianimenne olli. Said
nemmad sisse läinud, siis perremees töö-
tis este, mis Jummal olli annud, ja nem-
mad soid ming läkfid päärest sedda magga-
ma. Kest õsel äratas se Ingel omma
sel-simeest ülles ja subbatas terda roovi
alg ning wöötis tule rukku niiega ta sütas

ello mala põlema. Se Teekāibia kohus
ärra ja ütles: Sa oled jo hul! mis sa
teed? Ois se, se hea eest, mis ta meitele
on teinud? Ingel kostis: olle weit, kül
sa pead jummasa nou nähhia saama —
Kui nääd se hone välles, äratas se Ingel
sedda perremeeest ülles ja Ingel ning tee-
kāibia läkfid ärra. Rahhe aasta päärest
läkfid need kals seddasamma teed, ja In-
gel ütles teekāibia wasto: lähme senna sis-
se, meite endise perremehhe jure. Teekāi-
bia ütles: Kuida julgeme meie kül senne
sisse minna, et mete nisugust pahhandust
olleme temmale teinud? Ingel kostis:
Tulle agga minnega ja tee, mis minna
ütlén. Said nemmad senna tulnud, et
tahha siis ennam Teekāibia sedda kohta
tunda, sest se mahaissand olli ennesele suu-
re hone ülles ehitand ja jummasa önnis-
tus olli keikis polis nähhia. Maia-issand
tulli neile wasto, ja metsis nad ausaste
wasto,